

הלבות תמידין ומוספין פרק ג

א. מצות עשה להקטיר הקטרת על מזבח הזהב שבהיכל פעמים בכל יום, בבקר ובין הערבים שנאמר "והקטיר עליו אהרן, קטרת סמים . . ." (שמות לז). לא הקטירו בבקר יקטירו בין הערבים, אפלו היו מזידין; ואין מחנכין מזבח הזהב, אלא בקטרת שלבין הערבים.

ב. כמה מקטירין ממנה בכל יום: משקל מאה דינרין חמשים בבקר, וחמשים בין הערבים. מזבח שנעקר, מקטירין קטרת במקומו; וקטרת שפקעה מעל גבי המזבח, אפלו קרטין שבה אין מחזירין אותן.

ג. בעת שמקטירין הקטרת בהיכל בכל יום פורשין כל העם מן ההיכל, ומבין האולם ולמזבח: לא יהיה שם אדם, עד שיצא זה שהקטיר הקטרת. וכן בשעה שיכנס בדם חטאות הנעשות בפנים, פורשים הכל מבין האולם ולמזבח עד שיצא: שנאמר "וכל-אדם לא-יהיה באהל מועד, בבאו לכפר בקדש" (ויקרא יז, יט) בנין אב לכל כפרה שבקדש, שלא יהיה שם אדם.

ד. כיצד סדר הקטרת הקטרת בכל יום: מי שזכה בדשון המזבח הפנימי נכנס וכלי קדש, וטני היה שמו, ושלזהב היה, ומחזיק קבים וחצי; מניח הטני בארץ לפניו, וחופן בידיו האפר והפחם שבתוך המזבח ונותן לתוך הטני, ובאחרונה מכבד את השאר לתוכו, ומניחו שם בהיכל ויוצא.

ה. ומי שזכה בקטרת נוטל כלי מלא קטרת גדוש, וכסוי היה לו ובזך היה שמו, ונותן הבזך בתוך כלי אחר, וכף היה שמו; ומכסה את הכף בבגד קטן, ואוחז הכף בידו ונכנס, ועמו אחר, במחתה שלאש בידו.

ו. וכיצד חותה: זה שזכה במחתה לוקח מחתה שלכסף, ועולה לראש המזבח, ומפנה את הגחלים הלך והלך; ונוטל מן הגחלים שנתאכלו במערכה שניה, ויורד ומערן לתוך מחתה שלזהב. אם נתפזרו מן הגחלים כמו קב או פחות, מכבדן לאמה; ובשבת, כופה עליהן הפסכת. ואם נתפזר יתר על קב, חוזר וחותה.

ז. שלושה דברים היה הפסכת משמש כופין אותו על הגחלים, ועל השרץ בשבת, ומורידין בו את הדשן מעל המזבח.

ח. ומקדים לפניהם זה שדשן המזבח הפנימי, ונוטל הטני שבו דשון המזבח, ומשתחוה ויוצא. וזה שבידו המחתה צובר את הגחלים על גבי המזבח הפנימי, ומרדדן בשולי המחתה, ומשתחוה ויוצא. וזה שבידו הכף, נוטל את הבזך מתוך הכף, ונותנו לאהובו או לקרובו, ורואה אם נתפזר מן הקטרת מעט בכף; אהובו או קרובו נותן לו לתוך חפניו זה שנתפזר עם הקטרת שבבזך, ומשתחוה ויוצא.

ט. ואומרין לזה המקטיר, הזהר שלא תתחיל מלפניך שלא תפוגה; ומתחיל ומשליך הקטרת על האש בנחת כמי שמרקד סלת, עד שתתרדה על כל האש. ואין המקטיר מקטיר, עד שהממנה אומר לו הקטר; ואם כוהן גדול הוא, אומר לו הממנה, אישי כוהן גדול, הקטר. ואחר שאומר לו, יפרשו כל העם; ויקטיר המקטיר, וישתחוה ויצא.

י. דשון המנורה, והטבת נרותיה בבקר ובין הערבים מצות עשה, שנאמר "יערף אתו אהרן ובניו" (שמות כז, כא); והדלקת הנרות דוחה את השבת ואת הטמאה, כקרבנות שקבוע להן זמן שנאמר "להעלות נר, תמיד" (שמות כז, כ; ויקרא כד, ב). וכמה שמן הוא נותן לכל נר: חצי לוג שנאמר "מערב עד-בקר" (שמות כז, כא; ויקרא כד, ג), תן לו כמדה שיהיה דולק מערב עד בקר. ואין מחנכין המנורה, אלא בהדלקת שבעה נרותיה בין הערבים.

יא. מה הוא דשון המנורה: כל נר שכבה מסיר הפתילה וכל השמן שבנר, ומקנחו, ונותן בו פתילה אחרת ושמן אחר במדה, שהוא חצי לוג; וזה שהסיר, משליכו במקום הדשן אצל המזבח, עם דשון המזבח הפנימי והחיצון; ומדליק נר שכבה. והדלקת הנרות, היא הטבתם. ונר שמצאו שלא כבה, מתקנו.

יב. נר מערבי שכבה אין מדליקין אותו אחר דשנו, אלא ממזבח החיצון. אבל שאר הנרות כל נר שכבה מהן, מדליקו מנר חברו; וכיצד מדליקו: מושף הפתילה עד שמדליקה ומחזירה, לפי שהנרות קבועים במנורה; ואינו יכול להדליק בנר אחר, משום בזיון.

יג. כל הפתילות שאסור להדליק בהן בשבת, אסור להדליק בהן במקדש במנורה שנאמר "להעלות נר, תמיד" (שמות כז, כ; ויקרא כד, ב), שתהיה שלהבת עולה מאליה.

יד. לא היה מטיב כל הנרות בפעם אחת, אלא מטיב חמשה נרות, ומפסיק, ועושה עבודה אחרת; ואחר כך נכנס, ומטיב השנים: כדי להרגיש את כל העזרה.

טו. כל נר שכבה, מדליקין אותו מנר אחד מהן כמו שבארנו. וכיצד סדר ההטבה: זה שזכה בדשון המנורה נכנס, וכלי בידו, וכוז שמו, ושלזהב היה דומה לקתון גדול. מדשן בו את הפתילות שכבו, ואת השמן שנשאר בנר; ומטיב חמשה נרות. ומניח הכוז שם לפני המנורה, על מעלה שניה משלוש מעלות שלפניה; ויוצא. ואחר כך נכנס, ומטיב שני הנרות; ונוטל הכוז בידו, ומשתחוה ויוצא.

טז. חבתי כוהן גדול מצות עשה להקריבן בכל יום, מחצה בבקר עם תמיד שלשחר ומחצה בין הערבים עם תמיד שלבין הערבים. ולישתן ואפיתן דוחין את השבת ואת הטמאה, ככל קרבן שקבוע לו זמן: שנאמר "תפיני" (ויקרא ויד) שתהיה נאה, ולא תאפה מבערב. ועוד, אם תאפה מבערב תפסל בלינה, שהמרחשת מפלי הקדש היא כמו שבארנו. טחינת סלתן והרקדן בחוץ, ואינן דוחין את השבת.

יז. כוהן שהקריב מחצה בשחרית, ומת או נטמא או נלד לו מום, ומנו כוהן אחר תחתיו לא יביא חצי עשרון מביתו, ולא חצי עשרון שלראשון; אלא מביא עשרון שלם, וחוצהו, ומקריב מחצה, ומחצה אבד: נמצאו שני חציין קרבין, ושני חציין אובדין. ואלו שני החציין האובדין מניחין אותן עד שתעבר צורתן, ויוצאין לבית השרפה; וכן אם אבד או נטמא החצי שלבין הערבים. והיכן שורפין אותן, בעזרה.

יח. מת כוהן גדול בשחרית אחר שהקריב חצי העשרון, ולא

מִנּוּ כוֹהֵן אַחֵר מִבְּיֹאֵין הַיּוֹרְשִׁין עֲשָׂרוֹן שָׁלֹם, וְעוֹשִׂין אוֹתוֹ
חֲבֹתִין; וְשִׁלְמָה הָיְתָה קֶרֶבָּה. מֵת כוֹהֵן גָּדוֹל קֹדֶם שִׁיקְרִיבוּ
בַּבֶּקֶר, וְלֹא מִנּוּ כוֹהֵן אַחֵר מִקְרִיבִין אוֹתָהּ עֲשָׂרוֹן שָׁלֹם בַּבֶּקֶר,
וְעֲשָׂרוֹן שָׁלֹם בֵּין הָעֲרֻבִים. וְאֵין כּוֹפְלִין שְׁמֹנֶה וּלְבוֹנָתָהּ, אֶף
עַל פִּי שְׁנִכְפָּלָה הַסֵּלֶת; אֲלֹא מִפְּרִישִׁין לָהֶם שְׁלֹשֶׁת לוּגִין שֶׁמֶן,
וְקִמֵּץ לְבוֹנָה, לוּג וּמִחְצָה שֶׁמֶן וַחֲצִי קִמֵּץ לְבוֹנָה לְעֲשָׂרוֹן
שֶׁלֶבֶק, וְלוּג וּמִחְצָה שֶׁמֶן וַחֲצִי קִמֵּץ לְבוֹנָה לְעֲשָׂרוֹן שֶׁלֶבֶין
הָעֲרֻבִים.